

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΦΕΡΟΤΣΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

ΟΤΑΝ ο κ. και η κ. Σιμόνε έκαναν τον κυριακάτικο περίπατό τους στον δημόσιο κήπο της Ρώμης, οι άργόσχολοι κ' οι τεμπέληδες εύρισκαν εύκαιρία για να διασκεδάσουν. Γελούσαν με το κωμικό περπάτημα και το μπόι του συζύγου, με την χρυσή καδένα του, τ' άσημένα μαλλιά του και το κόκκινο γαρύφαλο που είχε στη μπουντουιέρα του. Γελούσαν ακόμη και με την κ. Σιμόνε, που έβαφε άτεχνα και χτυπητά τα ρυτιδωμένα μάγουλά της, που εξακολουθούσε να στολιζέται σαν νέα είκοσι χρόνων και που σκορπούσε δεξιά κι' αριστερά χαμόγελα που αποκάλυπταν τα κούφια δόντια της.

Ο κ. και η κ. Σιμόνε ήταν λοιπόν η ταχτική διασκέδασι των θαμώνων του δημοσίου κήπου. Το «ζευγαράκι», όπως τους λέγανε, με τις κωμικές του τρυφερότητες αποτελούσε το στόχο κάθε κοροϊδίας. Πήγαινε πάντα εκεί κατά τις έντεκα ή ώρα, αφού έκανε μ' εξαίρετική προσοχή την τουαλέττα του, διέσχισε με άργο βήμα τις πιο πολυσύχναστες δειδροστοιχίες κ' ύστερα πήγαινε να καθήσει σε μια γωνιά, σ' έναν σκιερό πάγκο. Τότε ο κ. Σιμόνε έβγαζε από την τσέπη του μια έφημερίδα, την ξεδίπλωνε με προσοχή, φορούσε κατόπιν τα γυαλιά του κι' άφωσιωνόταν στη μελέτη της. Όσο για την γυναίκα του, εκείνη έμενε σαν ναρκωμένη στον πάγκο, κυττώντας άφηρημένα μπροστά της σαν να ξαναζούσε με τη σκέψη της την νεότητά.

Τί δράμα! Όλα εξακολουθούσαν να παραμένουν τα ίδια. Τα δέντρα, τα λουλούδια, τα παγκάκια, οι δρόμοι, ακόμη κι' ο κόσμος των άργοσχόλων. Τριάντα χρόνια, σωστά τριάντα χρόνια είχαν περάσει, κι' όμως η ζωή στον δημόσιο κήπο δεν είχε αλλάξει καθόλου. Ο ίδιος κόσμος εξακολουθούσε να συχνάζει σ' αυτόν: ή ξένες γκυοθερνάντες με τα χαριτωμένα παιδάκια, κάτι γρηές και ξερακιανές γεροντοκόρες, μερικοί καλοντυμένοι απόστρατοι αξιωματικοί που διψούσαν πάντα για συζήτησι, ένα σωρό εύθυμα κορίτσια, που τό είχαν σκάσει από τό σπίτι τους για να πάνε να κοροϊδέψουν και να γελάσουν με τους νέους που χάναν άδικα την ώρα τους, και μερικοί φοιτητάι που κρατούσαν πάντα ένα κλειστό βιβλίο στο χέρι τους, έτσι για να δικαιολογούνται απέναντι στον έαυτό τους, ότι είχαν πάει στον κήπο για να διαβάσουν... Ο ίδιος κόσμος, ή ίδιες ιστορίες, τα ίδια τρυφερά κι' έφήμερα ειδύλλια.

Η κ. Σιμόνε που είχε διατηρήσει όλη την τρυφερότητα της καρδιάς της, όταν καθόταν στο παγκάκι και με τη φαντασία της ξαναζούσε πάλι την παλιά ζωή της, αίσθανόταν την συγκίνηση να της πνίγει τό λαιμό και τα μάτια της να δακρύζουν. Στον δημόσιο κήπο είχε περάσει τις πιο εύτυχιμες στιγμές της ζωής της. Είχε κάνει ένα π'ήθος γνωριμίες, είχε χαρή τον έρωτα κ' είχε βασανίσει ένα σωρό έρωτευμένους μαζί της νέους.

Τί άσυλλόγιστη που ήταν! Αφηνε τότε τις μέρες της να κυλούν αδιάφορα, περιφρονούσε την αγάπη των θαυμαστών της κι' ευχαριστιόταν να τους βλέπει να κυττάζουν σαν μαγνητισμένοι την κομψή σιλουέττα της και τα υπέροχα ξανθά μαλλιά της! Τί ποταμός χρυσαφιού ήταν εκείνος! Ξεχυνόνταν στους αγαλματινους ώμους της και την έκαναν να μοιάζει σαν νεράιδα. "Α, ή κ. Σιμόνε στα νειάτα της ήταν μια από τις πιο σπάνιες καλλονές της Ρώμης. Κ' είχε τόσες έπιτυχίες, ώστε είχε χάσει πειά τό συναίσθημα του έρωτος. Όταν άκουγε να της λένε: «— Είσαι υπέροχη! Θα τρελλαθώ ξε αιτίας σου!» εκείνη άηδίαζε, γιατί είχε άκούσει χίλιες άλλες φορές αυτά τα λόγια. Κι' ωστόσο, σήμερα που τα χρόνια της άσχήμηναν τό κορμί και της μάραναν την ώμορφιά της, τί δεν θα έδινε για να τ' άκούση έστω και μια φορά!..

Και, κάθε φορά που φεύγαν από τον κήπο για να γυρίσουν στο σπίτι τους, ή κ. Σιμόνε έβγαζε ένα στεναγμό καθώς έβλεπε τον άνδρα της να διπλώνει με προσοχή την έφημερίδα για να την βάλει στην τσέπη του, σαν να μην είχε τίποτε καλύτερο να κάνει.

Με τον άνδρα της δεν την συνέδεε κανένα σοβαρό ειδύλλιο. Κάθε άλλο μάλιστα. Ποτέ δεν είχαν ανταλλάξει μια τρυφερή λέξι. Η τρυφερότητες του ήταν υπερβολικά κοινές, όπως όλων των συζύγων. Είχαν παντρευτή με συνοικέσιο και τό είχαν πάρει άπόφασι, ότι ο ένας έπρεπε να ζήσει κοντά στον άλλον.

Και μ' αυτή τη σκέψη έζησαν σωστά τριάντα χρόνια, έκαναν παιδιά, τα πάντρεψαν και βρέθηκαν πάλι μόνοι, όπως τότε που είχαν πρωταρχίσει τη συζυγική ζωή τους. Τότε τό πέραςμα του χρόνου, τα γεράματα τους φόβισαν. Ο καθείς ένδιαφερόταν να μην πάθη τίποτε ο άλλος και ξεγελαστή από τον θάνατο, γιατί ή μοναξιά θα ήταν τό πιο τρομερό πράγμα σ' αυτή την ηλικία.

* * *

Όστόσο, ή Λάουρα Σιμόνε σ' ηλικία δεκαέξι χρόνων,

είχε δοκιμάσει έναν μεγάλο και παράφορο έρωτα. Ήταν ένα αίσθημα από κείνα που έρχονται ξαφνικά μέσ' στην καρδιά, την βασανίζουν, την κομματιάζουν και που κανείς ποτέ δεν τα ξεχνάει. Και σήμερα ακόμη, στο βάθος της ψυχής της, δεν ντρεπόταν να σκέφτεται ότι διατηρούσε ακόμη την ανάμνησι αυτού του παιδικού έρωτος. "Αλλωστε αυτή ήταν ή πρώτη της αγάπη! Πόσα δάκρυα δεν είχε χύσει γι' αυτήν! Πόσες φορές δεν είχε μείνει άγρυπνη στο κρεβάτι της, ενώ ένιωθε την καρδιά της να σπαράζει από καύμο κι' από ζήλεια! Η τύχη της τό είχε ν' αγαπήσει έναν άνθρωπο που την περιφρονούσε. Ούτε τα τρυφερά της γράμματα, ούτε ή παρακλήσεις της είχαν καταφέρει να τον συγκινήσουν. Ο Τζούλιο Μπιάνκι την θεωρούσε άμυαλη κι' άσυλλόγιστη και δεν έννοούσε να μπλέξει μαζί της. "Αλλωστε, εκείνη την εποχή, είχε τόσες άλλες περιπέτειες! Ο Τζούλιο, ο ώμορφος Τζούλιο, όπως τον λέγαν, ήταν ο πιο κομψός νέος της Ρώμης, ένας πραγματικός Δόν Ζουάν. Σπαταλούσε άσυλλόγιστα την περιουσία του πατέρα του, διασκεδάζε στα νυχτερινά κέντρα και διαρκώς κυνηγούσε τις ώμορφες γυναίκες. Για την Λάουρα όμως ένιωθε ένα άλλο αίσθημα. "Ηθελε να της βάλει μυαλό και να την κάνει γυναίκα του. Και νόμιζε ότι ή περιφρόνησι κ' ή άυστηρότης ήταν ο καλύτερος τρόπος για να την κάνει να συνέλθει.

Όταν τύχαινε να συναντηθούν τό πρωί στον δημόσιο κήπο, όπου ο Τζούλιο σύχναζε για να κάνει καμμιά νέα γνωριμία, ή Λάουρα έτρεχε κοντά του όλη χαρά. Μά εκείνος της έκοβε τη φόρα με την ψυχρότητά του.

— Αμα θα σοβαρευθής, της δήλωνε, τότε θα πιστέψω ότι μ' αγαπάς. Τώρα θέλεις να μ' έχης κοντά σου γιατί είμαι κομψός, γιατί έχω ένα σωρό κατακτήσεις και γιατί σε σκανδαλίζει ή ιδέα ότι έχω δοκιμάσει τις τρυφερότητες πολλών γυναικών.

Κ' ή Λάουρα άναγκαζόταν να φύγει από κοντά του ντροπιασμένη.

Όστόσο ήρθε μια μέρα που άπαρηνήθηκε για χάρι του όλες τις συντροφίες της κι' έπεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά του.

— Κάνε με ό,τι θέλεις, Τζούλιο! του φώναξε. Μά πάψε

Η Λάουρα βρήκε στο μπουκέτο μια κάρτα της Τζούλιο...

πειά να με περιφροηθῆς. Δὲν ἀντέχω σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Κι' ὁ Τζούλιο δέχτηκε, τέλος, τὴν ἀγάπη της. Ἐξῆσαν μαζὺ ἀξέχαστες εὐτυχισμένες μέρες. Ξαφνικά, ἕνα πρωτὶ, ἡ Λάουρα μέσα στὸ συνηθισμένο μπουκέτο τῶν λουλουδιῶν ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ Τζούλιο, βρῆκε μιὰ κάρτα του:

«Πρέπει νὰ χωρίσουμε, τῆς ἔγραψε. Ἀναγκάζομαι νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Ρώμη. Δὲν ξέρω πότε θὰ γυρίσω καὶ γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ξεχάσεις».

Κι' ἔφυγε πράγματι καὶ δὲν ξαναφάνηκε πειὰ στὴ ζωὴ της. Ἀργότερα ἔμαθε ἡ Λάουρα ὅτι ὁ Τζούλιο εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Ρώμη γιατί εἶχε σπαταλήσει σ' ἀσωτείες τὴν περιουσία του καὶ γιατί τὸν κυνηγοῦσαν νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ οἱ δανεισταὶ του.

Ἡ Λάουρα ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸν χαμό του κι' ἔκλεισε στὸ βάθος τῆς καρδιάς της τὸν ἀνικανοποίητο ἔρωτά της. Κι' ἀπὸ τότε ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν σκέφτεται κάθε φορὰ ποὺ κυριευόταν ἀπὸ τὴ νοσταλγία τῶν παιδικῶν της χρόνων. Ὁ Τζούλιο ἦταν τόσο κομψός, τόσο εὐγενής, τόσο ὡμορφος, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν ξεχάσει. Κι' αὐτὸς ὁ κυριακάτικος περιπάτος της στὸν δημόσιο κήπο, δὲν γινόταν γι' ἄλλο λόγο, παρά γιὰ νὰ θυμᾶται ἡ Λάουρα αὐτὴ τὴν ὡμορφὴ ἱστορία τῆς νεότητός της. Ὅσο γιὰ τὸν σύζυγό της, αὐτὸς ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ νὰ μάθῃ τὰ μυστικά της γυναίκας του, τὴν ἄφηνε νὰ βυθίζεται στὶς σκέψεις της κι' ἐκεῖνος χανόταν μέσα στὸν ὄγκο τῶν σελίδων τῆς ἔφημερίδας του.

Μιὰ Κυριακὴ, ὁμως, ἕνας ζητιάνος, ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν φυλάκων καὶ νὰ τρωπώσῃ στὸν κήπο, πλησίασε στὸ παγκάκι τους.

— Κάνετε μιὰ βοήθεια... τοὺς παρακάλεσε.

Ὁ Σιμόνε ὁμως τὸν ἔδιωξε μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

— Φεῦγα ἀπὸ δῶ, παραλυμένε! τοῦ φώναξε ἀπειλητικά. Εἶσαι κουτὸς ἂν νομίζεις ὅτι θὰ μᾶς γελάσεις.

— Τί σᾶς ἔκανα; παραπονέθηκε μὲ κλαψιάρικη φωνὴ ἐκεῖνος. Πεινάω, γι' αὐτὸ ζητιανεύω. Ἐλεῆστε με!

— Νὰ πᾶς νὰ σ' ἐλεήσουν ἐκεῖνοι ποὺ σοῦ τρώγανε τὰ λεφτά σου! φώναξε θυμωμένος ὁ Σιμόνε.

Κι' ὁ ζητιάνος ἔφυγε τρομοκρατημένος καὶ κλαυθμηρίζοντας.

— Γιατί τοῦ φέρθηκε τόσο ἄσχημα; παρετήρησε ἡ γυναίκα του στὸν Σιμόνε.

— Γιατί αὐτὸς ποὺ βλέπεις, καθὼς μοῦ εἶπες, μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ εἶχε μεγάλη περιουσία καὶ τὴν σπατάλησε. Ἡ καταχρήσεις τὸν τσάκισαν καὶ τώρα ζητιανεύει. Αὐτὸς ποὺ βλέπεις εἶνε ὁ Τζούλιο Μπιάνκι. Ἐτσι κατάντησε ἀπὸ τὸ στραβὸ κεφάλι του ὁ πιὸ κομψὸς δανδῆς τῆς Ρώμης!

Ἡ γυναίκα τοῦ Σιμόνε ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ σὰν κάποιος νὰ τὴν χτύπησε κατάστηθα μ' ἕνα μαχαίρι!

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰ σκέφτεται τίποτε, οὔτε τὸν κόσμον, οὔτε τὸν ἄνδρα της. Ἐκλαιγε γιατί εἶχε πεθάνει ξαφνικά ὁ μοναδικὸς ἔρωτάς της, ἔκλαιγε γιὰ τὴν δυστυχία του ἄσωτου φίλου της, ἔκλαιγε γιατί εἶχε καταλάβει πειὰ ὅτι ὁ χρόνος εἶχε καταστρέψει κάθε τι ποὺ τὴν συνέδεε μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴ νεότητά.

Καὶ γύρισε ἀργὰ στὸ σπίτι της καὶ ποτὲ δὲν πῆγε στὸν δημόσιο κήπο. Ἐνοιώθη ὅτι εἶχε γεράσει κ' ἡ καρδιά της.

Ὅσο γιὰ τὸν Σιμόνε, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιατί πειράχθηκε τόσο ἡ γυναίκα του ἀπὸ τὴν ἱστορία ἐνὸς ζητιάνου... Δὲν ἤξερε ποῖο ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς Λάουρας!

ΓΚΑΜΠΡΙΑ ΕΛ ΦΕΡΟΤΣΙ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΟΙ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΑ

Οἱ Μωαμεθανοὶ θεωροῦνε τοὺς τρελλοὺς ἱερούς καὶ ἀπαραβίαστους. Ὅταν κάποιος ξένος ρώτησε ἕναν Μωαμεθανὸ γιατί σέβονται τόσο πολὺ τοὺς τρελλοὺς, ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

— Ὁ Θεὸς ἔδωσε τὸ λογικὸ στὸν ἄνθρωπον, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ στὴ ζωὴ ἀπ' τὸ κάθε κακό. Ἀμα λοιπὸν λείψῃ ἀπ' τὸν ἄνθρωπον τὸ λογικὸ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τίθεται ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ!.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομάντζο μηνιαίως.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἔφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους τοῦ ἔξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμᾶ (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός)
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντε Σεμουᾶ.
- 12) «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.

Ὅσοι δὲν ἐπρολάβετε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχμὰς 8 καὶ χωρὶς δελτία.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
 «Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.
 «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
 «Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ
 Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγας Ποέ.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποῦ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὁμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἔφημερίδων.